

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Integratie gevangen tussen links en rechts

Kasbergen, P.

Citation

Kasbergen, P. (2003). Integratie gevangen tussen links en rechts. *Bestuurskundige Berichten*, 18(2), 26-27.
Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3211047>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3211047>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

OPINIE

Integratie gevangen tussen links en rechts

De discussie over integratie is zo langzamerhand een clichématige aan het worden. Iedereen wijst met een beschuldigend vingertje naar elkaar, terwijl de argumenten vaak zijn gebaseerd op speculatie en generalisatie. In de politiek wordt de kwestie afgedaan als iets waar niet over gesproken mag worden omdat men dan discrimineert (zie 8 jaar Paars), of de partijen nemen inconsequente standpunten in die niks uitsluiten. Het mooiste voorbeeld van een dergelijk inconsequent standpunt vindt men terug bij Groenlinks, dat van mening is dat allochtone vrouwen moeten emanciperen, maar tegelijk hun culturele identiteit moeten behouden.

Op de vraag hoe het dan moet met de vrouwen die vanwege hun culturele achtergrond achtergesteld worden, wordt vervolgens op politiek correcte wijze ontwijkend geantwoord. Ik ben van mening dat de kwestie integratie dan ook puur een beleidsvraagstuk moet worden, nadat de politiek er duidelijke keuzes over heeft gemaakt. Zowel links als rechts zullen de

meerderheid van de bevolking?“, en “Op welke manier kan via de gekozen weg zo doelmatig en efficiënt mogelijk resultaat worden bereikt?“. Deze vragen zouden strikt gescheiden moeten blijven in de discussie over integratie. Dat gebeurt echter niet en is voor groot deel oorzaak van de onduidelijkheid en onoverzichtelijkheid rondom de kwestie. Als op de eerste vraag een

en moslimfundamentalisme is een consequentie van politieke keuzes en het is aan bestuurders en niet aan politici om te bepalen hoe met deze gevolgen om te gaan. Nadat politici hebben bepaald welke weg te bewandelen mag wat mij betreft geen onderscheid meer worden gemaakt tussen allochtonen en autochtonen, maar kan enkel en alleen nog sprake zijn van goed (consequent) of slecht (inconsequent) bestuur en mogen bestuurlijke organen ook op hun prestaties afgerekend worden. Of nou een imam in een moskee aanzet tot haat of een dominee in een kerk in Staphorst, feit blijft dat het aanzetten tot haat strafbaar is en moet worden bestraft. Als een MBO'er niet goed Nederlands kan lezen, dan moet daar door de school wat aan gedaan worden, ongeacht de afkomst. Echter, de politiek creëert op dit moment een sfeer waarin allochtonen anders worden aangepakt, omdat instanties aan de ene kant de druk voelen van rechtse politici om ze vrijer te laten. Het is van de gekken dat de politiek over dit soort bestuurlijke kwesties meepraat en de integratie verloopt er allesbehalve vlotter door. Als het integratiebeleid eruit zou zien zoals Groenlinks dat graag zou zien, zouden sommige vrouwen geslagen worden, omdat dit in de cultuur waarvan de vrouwen vandaan komen gebruikelijk is. De ingeslagen politieke weg is duidelijk, het is in dit geval aan de politie om een man die een vrouw

“Het is van de gekken dat de politiek over dit soort bestuurlijke kwesties meepraat”

vervelende consequenties van lastige keuzes maar gewoon moet slikken. Als het gaat om integratiebeleid zijn er twee uiterste wegen te bewandelen. De ene weg is die van de minste weerstand, namelijk een passief of geen integratiebeleid voeren. De andere weg is die van de meeste weerstand, te weten een actief integratiebeleid waarin een beloning, dan wel bestraffingsstelsel is geïntegreerd. Er zitten een hele hoop wegen tussenin, waarvoor allemaal wat te zeggen is. Welke weg bewandeld moet worden is puur een politieke kwestie, hoe die weg behandeld moet worden een beleidsvraagstuk. De vragen die naar aanleiding van deze twee aspecten van integratie moeten worden gesteld zijn respectievelijk: “Welke weg wordt aangehangen door de

antwoord wordt gegeven door een politieke partij of een regering zal zij de consequenties van het antwoord op de tweede vraag moeten accepteren. Een antwoord misschien dat niet in de lijn van verwachting lag, maar door bestuurders geformuleerd moet worden en geen onderwerp meer mag zijn van politieke discussie. Deze redenering is wat kort door de bocht, aangezien in de kwestie van integratie een hele hoop factoren samenkomen, maar beschouw het volgende hypothetische voorbeeld: als een regering heeft besloten om de weg te bewandelen van de minste weerstand, moet aanvaard worden dat allochtonen misschien niet integreren, omdat ze geen druk ervaren. Dat dit niet-integreren gepaard kan gaan met bijvoorbeeld hogere criminaliteit

STAGEVERSLAG

Stageverslag Ministerie van VWS - directie Zorgverzekeringen - Den Haag

slaat op te pakken, omdat het strafbaar is net zoals de politie dat bij een oer-Hollandse boer op klompen zou doen. De allochtoonse man en de boer op klompen zijn in dat geval respectievelijk geen slecht ingeburgerde allochtoon en geen slecht ingeburgerde autochtoon, het zijn beiden delinquenten omdat ze zich niet aan de wet houden zoals die in Nederland geldt. Het is aan de rechter en niet aan Groenlinks om te bepalen wat er verder met een zaak als deze gebeurt. Concluderend wil ik zeggen dat we af moeten van het wij-zij gevoel, als mensen in Nederland wonen zijn het Nederlanders. Het is aan de politiek om democratisch te bepalen welke richting ze op willen met het integratiebeleid en het is aan bestuurders en uitvoerders om het beleid uit te voeren en daarbij soms onpopulair te handelen. 1,6 Miljoen nieuwe Nederlanders hebben volgens de wet dezelfde mogelijkheden als de 14 miljoen oude Nederlanders om hun stem te laten horen over integratiebeleid en de koers van dit beleid, welke kant hij ook opgaat, te beïnvloeden. Daarbij wel in het achterhoofd houdend dat politieke keuzes wel eens onvoorziene en onpopulaire consequenties voor beleid kunnen hebben.

Peter Kasbergen

De twee spitste torens, nabij Den Haag CS, in de volksmond de “Tieten van Den Haag” genoemd, behoorden voor ruim vier maanden tot mijn werkomgeving. In het onderstaande geef ik een verslag van mijn stageperiode bij de directie Zorgverzekeringen van het ministerie van Volksgezondheid Welzijn en Sport (VWS).

Government Crash Course
In oktober 2001 organiseerde de Universiteit Leiden in samenwerking met het ministerie van Binnenlandse Zaken een zogenoemde ‘Government Crash Course’. Drie dagen werd ik samen met ongeveer zeventig andere studenten uit heel Nederland uitgebreid geïnformeerd over de Rijksoverheid in de breedste zin van het woord. Het thema ‘werken bij de overheid’ kwam eveneens aan de orde. Alle deelnemers werden in de gelegenheid

departementale organisaties, maar kunnen wel een vorm van gezag uitoefenen tegenover burgers. Zbo's worden ingesteld voor het uitvoeren van een bepaalde taak. Deze vorm van bestuur is niet grondwettelijk geregeld. Bovengenoemd ‘bestuurskundig’ vraagstuk vormde de basis voor mijn stageopdracht.
Stageopdracht
Van september 2002 tot en met januari 2003 heb ik stage gelopen bij de

“Op sommige momenten was het redelijk druk en hectisch bij de directie”

gesteld om een week snuffelstage te lopen bij één van de departementen van de Rijksoverheid. Aangezien ik tijdens mijn studie reeds twee seminars heb gevolgd op het terrein van de gezondheidszorg en mijn interesse bij deze sector ligt, mocht ik een week rondlopen bij de directie Zorgverzekeringen van het ministerie van VWS. Tijdens deze snuffelstage heb ik ondermeer een overleg bijgewoond, waarin het spanningsveld tussen zelfstandige bestuursorganen (zbo's) en het ministerie uitgebreid aan de kaak werd gesteld. Zbo's zijn zelfstandig functionerende organisaties en vallen slechts op hoofdlijnen onder de ministeriële verantwoordelijkheid. Daarentegen besteden zbo's wel een groot gedeelte van het totaal beschikbare publieke geld. Een juiste verantwoording over hun activiteiten is dan zeker ook een vereiste, maar op welke wijze kan een ministerie deze zbo's aansturen en op welke wijze moet het toezicht worden georganiseerd? Zelfstandige bestuursorganen maken geen deel uit van een

directie Zorgverzekeringen van het ministerie van VWS. Deze directie houdt zich bezig met alle aspecten van een samenhangend stelsel van de sociale ziektekostenverzekeringen en houdt zich bezig met vraagstukken als: wie is waarvoor verzekerd, hoeveel mag het kosten, is het doelmatig, wie betaalt wat, is er voldoende samenhang en hoe wordt omgegaan met het planning- en bouwbeleid van zorginstellingen? Het (nieuwe) kabinet heeft een ingrijpende herziening van het zorgstelsel voor ogen. Het verandert van een stelsel dat centraal door de overheid wordt aangestuurd, naar een stelsel waar de zorgvraag centraal staat. De afdeling Toezicht en Samenhang, waartoe ik behoorde, is verantwoordelijk voor de beheersmatige relaties met, en de coördinatie van het ministerieel toezicht op de zelfstandige bestuursorganen. Het feitelijke toezicht op het functioneren van de genoemde zbo's berust bij de verschillende afdelingen van de directie zorgverzekeringen. Een zestal zbo's uit de topstructuur van de zorgsector